

RAR: UN SUPLEMENT EXQUISIT

JOSEP MARIA SOLÀ

Per als qui els diumenges ens havíem quedat orfes de diari i suplement, o sigui, els qui ja no podíem comprar *La Vanguardia* per la seva perillosa ambigüitat davant el que s'ha convingut a anomenar «el procés català»; i tampoc no podíem continuar comprant *El País* per la seva manifesta i òbvia hostilitat i bel·ligerància cap al mateix «procés», estem d'enhorabona gràcies al diari *Ara*. El tret de sortida va ser el diumenge 11 de maig del 2014: llavors van sortir per primer cop a la llum dos suplementos dominicals antològics (de lectura lenta: però això ja entra dins la mateixa definició de suplement dominical) encartats dins l'*Ara* i en paper de diari (l'austeritat obliga): el primer es diu *Aradiumenge* (23 p.) i el segon (del qual us parlaré una mica perquè em té el cor robat) es diu *Rar* (28 p., sense comptar les dues dedicades a la versió anglesa del suplement sencer).

Cal dir que, fins fa poc, l'*Aradiumenge* ja era el suplement de l'*Ara* en format reduït, grapat com

a revista i amb un contingut més frívol; ara, però, s'ha vist transformat, ampliat i dignificat: per exemple, té dues pàgines senceres dedicades a l'Art i a la Filosofia (qui gosaria fer-ho, en els nostres temps?) amb firmes d'altíssim nivell com Rafael Argullol, Xavier Antich i Marina Garcés: només aquestes dues pàgines ja justifiquen el fet de comprar l'*Ara* de diumenge. Però és que, a més, les seves pàgines centrals estan dedicades a una entrevista («Converses sobre el món que ve») feta pel mateix director de l'*Ara*, Carles Capdevila, a figures principals del pensament i la ciència (d'aquí i del món) que donen raó de ser a tot el diari.

RAR és un suplement originalíssim, d'un format més allargassat, dirigit per Ricardo Feriche (i un magnífic equip de col·laboradors) que parteix d'una premissa bàsica: els 6 graus de separació. Aquesta teoria, formulada per primer cop el 1929 per l'escriptor hongarès Frigyes Karinthy, postula que qualsevol persona del planeta es pot connectar a una altra mitjançant una cadena de coneguts que sols tindria 6 esglaons. Com deia el mateix Feriche a l'editorial del primer número de *RAR*: «Cada diumenge plantarem davant vostre, a la portada, un personatge, animal o cosa i el farem créixer fins que s'enfilí tot un arbre ple de branques que ens portarà a llocs inimaginables de bon principi, tant o més interessants que la llavor. Aquest arbre serà el nostre sumari, el pla de ruta». A la sorprenent p. 3 de cada número de *RAR* hi ha un arbre

amb fletxes-branques que sorgeixen del tronc (que és la foto del personatge triat aquella setmana), a sota del qual hi ha un desglossat signat pel director on explica, de manera poètica, el perquè del personatge d'aquella setmana.

Des del personatge triat, el seu ofici, les seves aficions, les seves relacions personals, les seves fòbies i filies, es despleguen un seguit de xarxes analògiques (a vegades la relació entre una baula i una altra és un pèl dadaista) fins a constituir el que en podríem dir un veritable mapa conceptual (enriquit amb fotografies i dibuixos, a més de paraules-clau). Sense perdre mai de vista, esclar, que tot i tothom estem lligats per una cadena invisible que solament té sis graus de separació. Per si algú es perdés, a dalt de tot de cada pàgina esquerra hi ha els conceptes utilitzats fins arribar allà on ets.

Ja hem comentat que el *RAR* no és un suplement per llegir d'una tirada; al contrari: ara en llegeixes una pàgina i adés un parell més; és un suplement per guardar com si fossin fascicles col·leccionables dels d'abans. Us en diré cinc d'antològics (ho són tots, però no m'hi caben): el núm. 2, Jessica Chastain (la filla gran del comandant Cooper, amb qui ens hem fet un fart de plorar a «Interstellar»); el núm. 5, Gala (musa de Dalí); el núm. 19, Gos d'atura; el núm. 25, Laura Palmer (*Twin Peaks*); i el núm. 27, Lluís Homar.

Sabiem que la millor revista del país era *L'Avenç* del Josep M. Muñoz. Ara ja sabem quin és el millor suplement dominical.